

67.
koncertní
sezona
2022
2023

Adventní koncert

Besední dům
15|12|2022

Filharmonie
Brno Philharmonic

Program

JAN KŘTITEL VAŇHAL

Symfonie D dur Bryan D4 | 20'

1. Allegro moderato
2. Andante
3. Allegro
4. Menuetto. Trio

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Exsultate, jubilate pro soprán a orchestr KV 165 | 15'

1. Allegro: Exsultate, jubilate
2. Recitativo: Fulget amica dies
3. Andante: Tu virginum corona
4. Allegro: Alleluja

přestávka | 20'

JOSEPH HAYDN

Aria di Errisena „Chi vive amante“ Hob.XXIVb:13 | 4'

JOSEPH HAYDN

Aria di Agatina „Ah, crudel! poi ch'è lo brami“

Hob.XXXIc:5 | 4'

WOLFGANG AMADEUS MOZART

„Ah, guarda, sorella“, duet z opery *Così fan tutte* KV 588 | 5'

WOLFGANG AMADEUS MOZART

„Sull'aria... che soave zeffiretto“,

duet z opery *Figarova svatba* KV 492 | 3'

WOLFGANG AMADEUS MOZART

„Prenderò quel brunettino“,

duet z opery *Così fan tutte* KV 588 | 3'

KARL DITTERS von DITTERSDORF

Symfonie D dur Grave D6 | 20'

1. Allegro e vivace
2. Andante
3. Minuetto ma allegro assai
4. Finale: Allegro e scherzante

Tereza Zimková soprán

Jarmila Balážová mezzosoprán

Filharmonie Brno

dirigent **Tomáš Netopil**

O skladbách

Repertoár adventního koncertu nás pomyslně přenáší do Vídně konce 18. století. Do doby josefínských reforem, osvícenství, zásadních politických změn, a především vrcholného hudebního klasicismu. Jedním z neopomenutelných okamžiků této epochy byla rezignace Wolfganga Amadea Mozarta na post kapelníka salcburského arcibiskupa Hieronyma Colloreda-Waldsee. Skladatel se tak roku 1781 ocitl na volné noze a odešel do Vídně, kde se v příštích letech živil zejména koncertováním na veřejných i soukromých akademiích. Díky memoárům irského tenoristy Michaela Kellyho (1762–1826) víme, že obsazení jedné z těchto vídeňských privátních produkcí konaných roku 1784 u skladatele Stephena Storace (1762–1796) bylo skutečně pozoruhodné. Houslí se chopili Joseph Haydn a Karl Ditters von Dittersdorf, na violu hrál Wolfgang Amadeus Mozart a na violoncello Jan Křtitel Vaňhal. Výběr autorů programu je tak dán také právě složením tohoto hvězdného kvarteta.

Program rámují symfonická díla dvou dnes poněkud opomíjených autorů, jejichž životní osudy byly částečně propleteny se Zeměmi Koruny české. Prvním z nich je rodák z východočeských Nechanic **Jan Křtitel Vaňhal** (1739–1813). Hudební základy získal patrně na nechanické farní škole a poté v blízkém Maršově od tamního varhaníka. Od roku 1760 díky doporučení hraběnky Marie Anny von Schaffgotsch odjel studovat do Vídně.

Vzdělával se mimo jiné u Karla Ditterse von Dittersdorfa. Patrně byl v kontaktu i s Josephem Haydnem, který roku 1778 provedl v Esterháze jednu z Vaňhalových raných symfonií. Vaňhal se nakonec v hlavním městě podunajské monarchie usadil a působil zde až do své smrti.

Jeho hudební odkaz je vpravdě rozsáhlý. Dobovou oblibu Vaňhalova díla dokazuje skutečnost, že velké množství jeho skladeb bylo vydáno tiskem ještě za autorova života. Z celé tvorby jsou ceněny především symfonie a smyčcové kvartety, o nichž se roku 1771 vyjádřil pochvalně i anglický hudební historik a teoretik Charles Burney (1726–1814). Vaňhalovy symfonie jsou svou melodickou jiskřivostí i kompozičními kvalitami srovnatelné s Haydnovými, jak ostatně dokazuje i čtyřvětá **Symfonie D dur** pozoruhodná nápaditou instrumentací (zejména druhá věta *Andante* s partem pro sólové violoncello nebo fagot), technickou bravurou srovnatelnou s Myslivečkovými operními sinfoniemi (předehrami) a mnohými překvapivými momenty, jako jsou náhlé dynamické a tempové kontrasty či pozvolná crescenda odkazující ke slavné mannheimské škole. Celou symfonii uzavírá vznešený *Menuet* s trubkami a tympány, v jehož *Triu* zazní další sólový nástroj – tentokrát hoboje.

Životní pouť zmiňovaného **Karla Ditterse von Dittersdorfa** (1739–1799) vedla opačným směrem. Narodil se ve Vídni a hudebním základům jej učil otec. Dobré rodinné poměry umožnily Karlovi studovat na jezuitské škole, kde byla výuka hudby jedním ze základních pilířů vzdělávání. Již ve dvanácti letech se stal zpěvákem a houslistou ve dvorní kapele prince

Josepha Friedricha von Sachsen-Hildburghausen. Ve hře na housle se zdokonaloval u Giuseppe Traniho (1707–1797). Ten rozpoznal chlapcův výrazný talent a doporučil jej ke studiu kompozice a kontrapunktu u Giuseppe Bonna (1711–1788). V princově kapele zůstal do jejího rozpuštění roku 1761. Poté nastoupil do orchestru vídeňské dvorní opery. Zde se seznámil s Christophem Willibaldem Gluckem (1714 až 1787), s nímž posléze podnikl koncertní cestu po Itálii. O dva roky později přijal kapelnické místo ve Velkém Varadině v Uhrách. Shromáždil zde hudebníky i zpěváky a zkomponoval své první vokálně-instrumentální skladby jako oratorium *Isacco* nebo komickou operu *L'Amore in Musica*. Konečně v roce 1769 vstoupil do služby u vratislavského biskupa Filipa Gottharda Schaffgotsche na zámku Jánský vrch u Javorníka. Sestavil zde kapelu a v zámeckém divadle každoročně provozoval vlastní komické opery na italská libreta, později i německé singspiely. Z Javorníku Dittersdorf čas od času zavítal nejen do Vídně, ale i do Berlína nebo Brna. Ve službě u Schaffgotsche získal funkci lesmistra, od papeže obdržel řád zlaté ostruhy, Marie Terezie mu roku 1773 udělila přidomek von Dittersdorf. To bylo zásadní pro jeho pozdější funkci hejtmána ve Zlatých Horách. Schaffgotsch však roku 1795 zemřel a Dittersdorf se ocitl bez prostředků. Sužovaly jej navíc zdravotní problémy, proto přijal nabídku barona Stillfrieda a odcestoval s rodinou na jeho sídlo poblíž zámku Červená Lhota. Zde komponoval, dokud zcela nepozbyl zraku.

Dittersdorf byl univerzálním autorem; složil kolem 130 symfonií, divertimenta, serenády, komorní hudbu, sonáty, více než 40 oper, několik mší a mnohé další duchovní skladby. Dodnes jsou ceněny především symfonie hlásící se k epoše galantního stylu a oplývající italskou kompoziční lehkostí. Se svými *Sinfonien nach den Metamorphosen des Ovid* je Dittersdorf považován za prvního autora programních symfonií. V době vzniku tohoto cyklu, tedy kolem roku 1780, zkomponoval i **Symfonii D dur**. Čtyřvětá skladba zaujme posluchače svým živým a dramatickým, stejně jako humorným charakterem. Ač symfonie nenáleží do zmíněného cyklu *Symfonií podle Ovidiových Metamorfóz*, přeci nás nutí k zamyšlení – zejména po vyslechnutí druhé věty – zda se při jejím komponování Dittersdorf rovněž neinspiroval dnes blíže neznámým nehudbním příběhem.

Poslední dva skladatele dnešního večera patrně není třeba podrobněji představovat. Oba řadíme do tzv. první vídeňské školy. Dílo staršího z nich, **Josepha Haydna** (1732–1809), i v dnešní době upoutá většinu posluchačů svým optimismem, smyslem pro humor a laskavostí, které dle dobových svědectví výstižně zrcadlí jeho povahu. Autor, respektovaný již za života napříč

sociálními vrstvami, měl zásadní podíl na rozvoji symfonie a smyčcového kvartetu. Jeho věhlas rychle přesáhl hranice rakouských zemí a rozšířil se do celé Evropy. Svou tvorbou obsáhl dobu pozdního galantního stylu a vrcholného klasicismu, přičemž v jeho pozdních skladbách lze nalézt i prvky nastupujícího romantismu. Důležitá pro něj byla také pedagogická činnost.

Mnoho Haydnových symfonií i komorních skladeb dodnes reprezentuje základní část repertoáru většiny hudebních souborů. K často uváděným kompozicím náleží také mše a monumentální oratoria *Die Schöpfung* (Stvoření světa) či *Die Jahreszeiten* (Roční doby). Haydn byl však rovněž autorem více jak desíti italských oper komponovaných z větší části pro zámecké divadlo svého zaměstnavatele, knížete Mikuláše Josefa Esterházyho (1714–1790). K této dnes bohužel spíše pozapomenuté části Haydnovy práce nás odkazují dvě árie dnešního koncertu. První z nich, **Chi vive amante**, je vloženou árií do opery *Alessandro nell'Indie* Francesca Bianchiho (1752–1810) na libreto Pietra Metastasia (1698–1782), která byla po své benátské premiéře provedena roku 1787 v Esterháze. Árie je určena druhé hlavní ženské postavě celého příběhu, sestře indického krále Póra, Eriseně. Haydnovo něžné a zároveň laškovně zhudebnění s občasným „vzdechy“ příčné flétny nápaditě vystihuje text o strastech zamilovaného člověka, který jen „blouzní, nařiká si, vzdychá a mluví o umírání“. **Ah, crudell poi ché lo brami** je rovněž vloženou árií domnělé pastýřky Agatiny, spílající nevděčné lásce, z komické opery *La vendemmia* veronského skladatele Giuseppe Gazzanigy (1743–1818).

V porovnání s hudebně-dramatickými díly Josepha Haydna jsou opery **Wolfganga Amadea Mozarta** (1756–1791), dalšího velikána první vídeňské školy, dobře známy a znějí snad ve všech světových operních domech. Tedy alespoň ty zkomponované po zmíněném Mozartově trvalém přesídlení do Vídně.

Komponování žánru, který jej po celý život fascinoval, se začal věnovat již v jedenácti letech. Nejranější prací je první akt duchovního singspielu *Die Schuldigkeit des ersten*

Gebots (Povinnost prvního přikázání), uvedeného v Salzburgu v březnu roku 1767. Svá díla skládal nejen pro rodné město, ale i pro Milán, Mnichov, Vídeň a Prahu, kde dosáhl snad největšího úspěchu. Za nejhranější Mozartova jevištní díla lze označit operní trojlístek na libreta Lorenza da Ponteho (1749–1838): *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni* a *Così fan tutte*. První jmenovaná měla premiéru ve Vídni v květnu 1786. Da Ponte při tvorbě libreta čerpal z tehdy populární a zároveň kontroverzní hry *La Folle journée* ou *Le Mariage de Figaro* francouzského dramatika Pierra-Augustina de Baumarchais (1732–1799). Duet Zuzanky a hraběnky **Sull'aria... che soave zeffiretto** z druhého aktu je bezesporu jedním z nejznámějších kusů pro dva ženské hlasy v historii opery. Mozart zde svým hudebním jazykem dokázal povýšit jednoduchou scénu, v níž hraběnka diktuje své služce text dopisu za účelem domluvení dostaveníčka, na pozoruhodně něžný a citově velmi vyzpytý moment. Komická opera o zkoušce věrnosti snoubenek dvou mladých důstojníků *Così fan tutte* byla poprvé uvedena ve Vídni na začátku roku 1790. Téměř celá je vystavěna na ansámblových scénách, které hýjí působivou situační komikou. V duetu **Ah, guarda, sorella** z druhé scény prvního aktu si Fiordiligi a Dorabella navzájem ukazují portrétní miniatury svých snoubenců, rozplývají se nad jejich vzhledem a příslibují jim věrnost. Pověstně „takové jsou všechny“ pak přímo číší z duetu **Prenderò quel brunettino** obou protagonistek z druhého dějství opery. Dámy si na oko rozdělují své nové nápadníky. Ve skutečnosti jsou to však jejich snoubenci v přestrojení, kteří chtějí prověřit věrnost svých budoucích manželů. Mozartovo galantní zhudebnění da Ponteho kokešního textu s koloraturou napodobující výsměch nenechá nikoho na pochybách – Fiordiligi a Dorabella si z těchto „zoufalých milenců“ chtějí pouze vystřílet.

Konečné atmosféru adventu, plného radostného očekávání a vánočního jásohu nad narozeným Spasitelem, výstižně ilustruje Mozartovo sólové moteto **Exsultate, jubilate**. Jedna z nejznámějších autorových duchovních skladeb vznikla během autorova milánského pobytu ve vánočním čase na přelomu let 1772 a 1773. Tedy v době, kdy byla v tamním Teatro Ducale provedena jeho opera *Lucio Silla*. Mozart obdivoval brilantní pěveckou techniku představitele hlavní role – sopránového kastráta Vananzia Rauzziniho (1746–1810). Jiskřivá a radostná část *Exsultate* oplývá náročnými koloraturními pasážemi vyjadřujícími afekt jásohu. V kontrastním *Tu virginum corona*, uvedeném krátkým recitativem, přichází na řadu celkové zklidnění, neboť se v podstatě jedná o vroucí modlitbu k Panně Marii, která má lidstvu přinést vytoužený mír. Závěrečné *Alleluja* je tradičně pojato jako vokální ohňostroj velebící Boha. Zpěvný hlas, který v závěru zamíří až k c³, tu spolu s doprovodnými nástroji předvádí vpravdě obdivuhodný koncert. Moteto bylo za života skladatele provedeno i na jiných místech a několikrát upravováno. Ne náhodou je jedna z dochovaných verzí určena přímo pro vánoční svátky.

Petr Slouka

WOLFGANG AMADEUS MOZART

Exsultate, jubilate

Exsultate, jubilate, o vos animae beatae,
Exsultate, jubilate dulcia cantica.
Cantica canendo,
Cantui vestro respondendo,
Psallant aethera cum me.

Fulget amica dies,
Jam fugere et nubila et procellae;
Exortus est justis inexpectata quies,
Undique obscura regnabat nox.
Surgite tandem laeti, qui timuistis adhuc
Et jucundi aurorae fortunatae
Frondes dextera plena et lilia date.

Tu virginum corona, tu nobis pacem dona,
Tu consolare affectus, unde suspirat cor.

Alleluja.

Plesejte, jásejte, blažené duše,
plesejte, jásejte sladkým zpěvem.
Písně pějíce,
vašemu zpěvu odpovídající,
járají nebesa se mnou.

Září vlídný den,
už prchla mračna s bouřemi.
Spravedlivým nastal nečekaný mír,
kde dosud vládla temná noc.
Vstaňte tedy vesele, kdož jste se dosud báli,
a šťastnému jitra s radostí
nabídněte ruce plné věnců a lilií.

Koruno panen, dej nám mír.
Utiš vášně, jimiž vzdychá srdce.

Aleluja.

přeložil Jiří Beneš

O účinkujících

Sopranistka **Tereza Zimková** je absolventkou Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. Kromě opery a písní se věnuje interpretaci renesanční, barokní a duchovní hudby. Spolupracovala s tělesy Il Cuore Barocco, Solamente Naturali, Czech Ensemble Baroque, Victoria Ensemble, Musica Florea, Bamberger Symphoniker, Sinfonietta Cracovia, Moravská filharmonie Olomouc, Štátní komorný orchestr Žilina, Zlínská filharmonie, Czech Virtuosi nebo L'Armonia Terrena a s dirigenty Helmuthem Rillingem, Rolfem Beckem, Leošem Svárovským, Jakubem Kleckerem, Gabrielou Tardonovou, Markem Štrynclem, Zdeňkem Klaudou nebo Tomášem Braunerem.

Jako sólistka a členka vokálního ansámblu působila s tělesy Chor der Bamberger Symphoniker, Chorakademie Lübeck a také s Českým filharmonickým sborem Brno. S Ensemble Opera Diversa provedla premiéru skladby Pavla Zemka Nováka na Velikonočním festivalu duchovní hudby 2016, spolu s Jarmilou Balážovou pak skladbu *Apocalypsis Ioannis* současného slovenského autora Petera Zagara. Od roku 2019 spolupracuje s Collegiem Vocale 1704 a dirigentem Václavem Luksem. V roce 2016 zpívala sopránové sólo při čínské premiéře *Janových pašijí* Johanna Sebastiana Bacha se slovenským souborem Solamente Naturali v Šanghaji. V sezoně 2018/2019 debutovala na jevišti Národního divadla moravskoslezského v Ostravě v roli Lauretty v opeře *Gianni Schicchi* Giacoma Pucciniho. V roce 2019 získala cenu za mimořádný interpretační výkon v rámci Letní hudební akademie Kroměříž. V sezonách 2019/2020 a 2020/2021 byla členkou Operního studia Slovenského národního divadla v Bratislavě. V roce 2020 vystoupila na bratislavském festivalu Viva Musica! a také jako sólistka v oratoriu *Mesiáš* v pražském Rudolfinu s Collegiem 1704. S tímto souborem se podílela také na nahrávce opery *Les Boréades* Jeana-Philippe Rameaua, která získala ocenění Trophées 2020 jako nejlepší album v kategorii opera.

Slovenská mezzosopranistka **Jarmila Balážová** studovala na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Po absolutoriu navázala plodnou spolupráci s prestižními slovenskými soubory staré hudby Solamente Naturali a Musica Aeterna. Spolupracuje také s orchestry jako Filharmonie Brno, Moravská filharmonie Olomouc, Janáčkova filharmonie Ostrava, Collegium 1704, L'Armonia Terrena nebo BCO – Brno Contemporary Orchestra. V roce 2017 premiérově se souborem Ensemble Opera Diversa provedla 25. symfonií Františka Gregora Emmerta a také ztvárnila roli Boženy Němcové v opeře *Jsem kněžna bláznů* Lenky Noty a Olgy Sommerové. Vystoupila na mnoha významných festivalech, mimo jiné na Rheingau Musik Festival, Janáček Brno, na festivalu Pražské jaro, Smetanově Litomyšli a Bratislavských hudebních slavnostech.

V roce 2018 debutovala v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě jako La Ciesca v Pucciniho *Giannim Schicchim*, následovala vystoupení v Národním divadle v Brně jako Polina (*Piková dáma*) a Rychtářka (*Její pastorkyňa*). Na festivalu Janáček Brno 2020 vystoupila jako Kosinská v inscenaci *Osud* Roberta Carsena. Pravidelně hostuje ve Státní opeře v Banské Bystrici, kde mezi její role patří Emilia v Rossiniho *Otellovi* a Lola (*Sedlák kavalír*). Jako členka operního studia Slovenského národního divadla ztvárnila roli Dido v Purcellově opeře *Dido a Aeneas*.

Letos v únoru 2022 se do tohoto operního domu vrátila s rolí Káčí ve Dvořákově opeře *Čert a Káča*. Následně vystoupila jako Třetí dáma (*Kouzelná flétna*) v Národním divadle v Brně. Na Salzburger Festspiele v srpnu 2022 ztvárnila roli Varvary v Janáčkově *Káti Kabanové* s Vídeňskými filharmoniky a pod taktovkou Jakuba Hřůši. Opět pod vedením Jakuba Hřůši se představila letos podzim na festivalu Janáček Brno jako sólistka v unikátním scénickém propojení Janáčkovy opery *Z mrtvého domu* (Aljeja) a *Glagolské mše* v režii Jiřího Heřmana.

Kořeny brněnské filharmonie sahají do sedmdesátých let 19. století, kdy v Brně mladý Leoš Janáček usiloval o vznik českého symfonického orchestru. Dílo slavného skladatele 20. století je ostatně nejvýznamnější programovou položkou tělesa, které je považováno dodnes za jeho autentického interpreta.

Dnešní **Filharmonie Brno** vznikla v roce 1956 sloučením rozhlasového a krajského orchestru a od té doby patří svou velikostí i významem k české orchestrální špičce. Na svých turné provedla na tisíc koncertů v Evropě, ve Spojených státech, v Latinské Americe, na Dálném i na Blízkém východě. Je pravidelným hostem světových i českých festivalů, kde často spojuje umělecké síly s vynikajícím Českým filharmonickým sborem Brno.

Orchestr pravidelně natáčí pro Český rozhlas a Českou televizi. Kromě realizace nahrávek pro řadu společností (Supraphon, Sony Music, IMG Records, BMG, Channel 4) zakládá Filharmonie Brno v roce 2020 svůj vlastní nahrávací label. Dynamicky také rozvíjí zakázkové nahrávání pro globální klientelu v rámci Czech Orchestra Recordings.

Dějiny orchestru prošla řada českých a světových dirigentských osobností jako Břetislav Bakala, František Jílek, Petr Altrichter, Jiří Bělohávek, Sir Charles Mackerras, Jakub Hřůša nebo Tomáš Netopil. Od sezony 2018/2019 je šéfdirigentem a uměleckým ředitelem Dennis Russell Davies.

Od roku 2000 pořádá filharmonie letní open air festival na brněnském hradě Špilberk, v roce 2012 se stala pořadatelkou renomovaných festivalů Moravský podzim, Velikonoční festival duchovní hudby a Expozice nové hudby. Zastiňuje mezinárodně proslulý dětský sbor Kantiléna, od roku 2010 se podílí na festivalu mladých hudebníků Mozartovy děti, v roce 2014 zakládá svou Orchesterální akademii.

Filharmonie Brno je dnes nejen silným hráčem na poli symfonické hudby doma i v zahraničí, ale i předním organizátorem hudební sezony druhého českého města, aktivním festivalovým pořadatelem a kreativním lídrem orchestrální dramaturgie. Působí v neorenesančním Besedním domě, „brněnském Musikverein“ z dílny Theophila von Hansena z roku 1873, a těší se na nový moderní koncertní sál, který navrhuje tým architektů Tomasz Koniora a Petra Hřůši a akustika Yasuhisa Toyoty.

Tomáš Netopil, jeden z celosvětově nejžádanějších českých dirigentů, je již desátým (a zároveň posledním) rokem generálním hudebním ředitelem Aalto Musiktheater a Philharmonie Essen. V sezoně 2022/2023 na domovské scéně připravil v premiéře Wagnerova *Tannhäusera*, následovat budou Kampeho *Dogville* a Mozartova *Figarova svatba*. Nastudoval také novou inscenaci Janáčkovy *Káti Kabanové* s Grand Théâtre de Genève, která byla s velkým úspěchem uvedena letos v listopadu na festivalu Janáček Brno. Českou filharmonii bude jako její hlavní hostující dirigent řídit kromě koncertů v pražském Rudolfinu také na Smetanově Litomyšli či na MHF Leoše Janáčka, jehož je prezidentem. K dalším vrcholům této sezony patří koncerty s Orchestre de la Suisse Romande, Yomiuri Nippon Symphony Orchestra, s Orchestre National de Montpellier nebo zahajovací koncert festivalu Concentus Moraviae, při kterém stane v čele legendárního Concentus Musicus Wien.

Mezi jeho významné operní spolupráce se kromě řady inscenací v Aalto Musiktheater Essen řadí účinkování v Saské státní opeře v Drážďanech (*La clemenza di Tito*, *Rusalka*, *Prodaná nevěsta*, *Příhody lišky Bystroušky*, Halévyho *Židovka* a Busoniho *Doktor Faust*), ve Vídeňské státní opeře (*Idomeneo*, *Čarostřelec*, *Leonora*), v Nizozemské opeře (*Její pastorkyňa*) či *Věc Makropulos* v Grand Théâtre de Genève.

Na koncertních pódii se představil v čele mnoha renomovaných orchestrů, kromě Essenské a České filharmonie jsou to např. Orchestre National de France, Vídeňští symfonikové, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, BBC Symphony Orchestra, Sinfonia Varsovia, orchestr curyšské Tonhalle, Orchestre de Paris, London Philharmonic Orchestra, Filharmonie nizozemského rozhlasu, Orchestra RAI Torino či Symfonický orchestr hl. m. Prahy FOK.

Tomáš Netopil studoval hru na housle na konzervatoři P. J. Vejvanovského v Kroměříži a dirigování na Akademii múzických umění v Praze. Dále ve studiích pokračoval na Královské akademii ve Stockholmu a na letní hudební škole v americkém Aspenu, kam se pravidelně vrací jako hostující dirigent. Je uměleckým ředitelem úspěšné mezinárodní Letní hudební akademie Kroměříž, kterou založil v roce 2018. Nahrává vysoce ceněná CD pro labely Supraphon, OehmsClassics, Radioservis či Dynamics.

Více na tomasnetopil.cz

Pod stromeček dva koncerty v dárkovém balení

Slavnostní. Vyprávějící. Intenzivní. Velkolepá. Inspiroující.

To jsou názvy pěti dárků, které pro vás na letošní Vánoce připravila Filharmonie Brno.

Každé miniabonmá obsahuje dva koncerty a vychází vstříc rozmanitému vkusu posluchačů.

Řada **Velkolepá** například nabízí Mozarta, Brucknera, Chačaturjana a Čajkovského, zatímco řada **Intenzivní** Bolcoma, Dvořáka, Schnittkeho či Kutavičiuse.

Vstupenky na dvojice koncertů se prodávají zvlášť, z jednoho balíčku tak lze obdarovat dvě osoby. Cena balíčků začíná na 400 korunách. Ten, kdo si koupí miniabonmá v předprodeji, dostane dárkovou obálku.

Podrobnější informace na filharmonie-brno.cz/vanoce

Zveme vás na

Novoroční koncert v Janáčkově divadle 1. 1. 2023 ve 20:00: **Čajkovskij** Italské capriccio, **Smetana** Richard III., **Addinsell** Varšavský koncert, **Ligeti** Rumunský koncert, **Ravel** Bolero; Matouš Zukal – klavír, Filharmonie Brno, dirigent Robert Kružík

Dávné nordické příběhy, 2. ab. koncert cyklu Filharmonie v Janáčkově divadle I 12. a 13. 1. 2023 v 19:00: **Grieg** Peer Gynt, **Abrahamsen** let me tell you, **Sibelius** Symfonie č. 5; Nicole Chevalier – soprán, Filharmonie Brno, dirigent Michael Schønwandt

26. reprezentační ples Filharmonie Brno v Besedním domě 21. 1. 2023 v 19:00: K tanci i poslechu hrají Filharmonie Brno pod taktovkou Dennise Russella Daviese, Salonní orchestr Brno, Jazz Archiv a Cimbál Classic. Vstupenky jsou k dostání ve filharmonickém předprodeji na Besední ulici od pondělí 12. 12. 2022.

Prodej vstupenek

- on-line: www.filharmonie-brno.cz
- v předprodeji Filharmonie Brno, Besední, 602 00 Brno
☎ +420 539 092 811, e-mail: predprodej@filharmonie-brno.cz
PO-PÁ 12:00-18:00 h
- ½ hodiny před koncertem v místě jeho konání

Prosíme posluchače, aby zaujali svá místa včas a vypnuli své mobilní telefony.

Změna programu a účinkujících vyhrazena.

Za podporu a spolupráci děkujeme

Vydala Filharmonie Brno v roce 2022 nákladem 150 výtisků

text Petr Slouka

motiv na obálce je inspirovaný stropní malbou ze zásalí Besedního domu, která představuje páva s květinami

foto archiv Filharmonie Brno, není-li uvedeno jinak; portréty skladatelů převzaty z databáze Wikimedia Commons: Carl Traugott Riedel (Jan Křitel Vaňhal), Ludwig Guttenbrunn (Joseph Haydn, 1770), Heinrich Eduard Wintter (Karl Ditters von Dittersdorf), Doris Stock (Wolfgang Amadeus Mozart, 1789)

produkce Printeco s.r.o.

redakční uzávěrka 9 | 12 | 2022

Filharmonie Brno, příspěvková organizace

Komenského náměstí 534/8, 602 00 Brno, ☎ +420 539 092 801

www.filharmonie-brno.cz, www.salprobrno.cz

B | R | N | O |

Jihomoravský kraj

Statutární město Brno finančně podporuje Filharmonii Brno.

Vybrané koncerty se konají za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky a Jihomoravského kraje.

www.filharmonie-brno.cz
www.salprobrno.cz

